

6 Regionaal

Regio Cultuur

Zelfs zonnetje is aanhanger van Zaanfolk Festival

Sunny MacHinis sterker op de banjo dan met aankondigingen.

FOTO'S ERIK RIETMAN

'Ik moet weg, maar wil niet'

Frenk Klein Arfman

Wormerveer * Een Wilhelminapark, drie podia en niets dan folkmuziek. En de ruim vijfhonderd bezoekers van het Zaanfolk Festival afgelopen zaterdag werden ook nog eens letterlijk in het zonnetje gezet. Want ook op de vierde editie van het Zaanfolk festival leek het alsof de zon een liefhebber is van folkmuziek. „We hebben elk jaar mooi weer gehad, maar dit jaar is het wel erg mooi weer”, weet Ingeborg Bakker van het organiserende café De Melterij. Tweemaal per maand was er in hun café live folkmuziek te horen, wat dusdanig veel enthousiaste bezoekers opleverde dat ze besloten een heus folkfestival te organiseren. Sinds twee jaar als Stichting Zaanfolk. Vader Huib

Bakker: „We bekostigen dit zelf, spelen meestal kiet. Met dank aan alle vrijwilligers. Maar we doen dit niet om winst te maken of zo. Het is gewoon zo leuk om te doen. Door er een stichting van te maken hopen we de kansen dat dit festival een blijvertje wordt, te vergroten. Desnoods zonder onze inbreng.” Het gemiddelde publiek is ouder dan bij de meeste festivals. Veel vijftigplussers. Die echter enthousiast met de benen op de maat van de muziek stampen en zelfs - beheerste - dansspasjes ten tonele voeren. Op de rand van een (leeg) fontein, zitten zeven eenden die ook lijken mee te genieten van de muziek en de gezelligheid. Bij restaurant Gingers iets verderop zijn de deuren dicht en staat handgeschreven op een papiertje te lezen: 'Gesloten. Wij zijn bij Zaan-

Folk. Vanavond zijn we weer open.' Aan kinderen is ook gedacht. Er is een speciaal speelveldje ingericht met onder meer een klein opblaasbadje en Bea Kemink is aanwezig om de kleintjes te schminken. Ze is net druk doende de vierjarige Evy te voorzien van een tiggergezicht. Oma Ciska kijkt lachend toe hoe haar kleinkind de metamorfose met een bloedserieus hoofd ondergaat. „Ik woon vlakbij en kom elk jaar even kijken. Lekker ontspannen en gezellig.” Die woorden zijn veelvuldig te horen onder de bezoekers: Gezellig en ontspannen. De folkmuziek wordt nergens ooverdovend ten gehore gebracht, zodat een babbeltje met een oude bekende nooit uitmond in een partij geschreeuw over en weer. Terwijl het Amsterdamse straator-

kest Toeters en Bellen, die de tijd vol speelt tussen twee optredende acts, al snel de harten van het publiek weet te winnen, begint Sunny MacHinis aan zijn optreden op het Open Podium. De Zaankanter (echte naam Pierre Coomans) begeleidt zichzelf op de banjo. Volgens de man die hem aankondigt, doet hij dat virtuoos. Sunny's eigen introductie is iets minder virtuoos: „Ik speel geen gitaar, en speel geen nummers maar muziek.” Op een open plek tegenover het open podium is dertiger Cintia druk doende haar Air Lounger met lucht te vullen. De zitzakken zouden met een enkele zwaai dusdanig vol lucht moeten zitten dat je er gelijk op kunt zitten. Cintia moet er zo vaak mee zwaaien dat je je zorgen maakt of ze wel genoeg lucht overlaat voor de andere be-

zoekers. Vriendin Jerney: „Ik ben muzikfan, het is lekker weer en mijn vriend doet het geluid. Kortom, genoeg redenen om hier te zijn.” Marianne van Gulik duwt haar 92-jarige moeder Rie richting hoofdpodium. Ook Rie geniet. „Ik hou van muziek, speel zelf blokfluit en mandoline in een orkestje. Mijn dochter stelde voor hier heen te gaan. Goed plan, ik vind het heerlijk.” Met haar fiets aan de hand tuurt Gerda Smit naar een boom waar op een groot vel het programma te lezen is. „Ik moet gaan, maar wil niet weg. Het is zo gezellig. Leuke muziek en heerlijk kletsen met bekenden. Ik moet de stad in voor mijn kleinzoon.” Opgelucht: „Ah! Vanavond gaat het door in de Smelterij! Dan kom ik zeker terug.”

Toeters en Bellen blijkt perfecte 'pauzeact'.

Her en der in Wilhelminapark wordt folk gespeeld.